

Thailands statsminister trakk seg

Thailands statsminister Samak Sundaravej må trekke seg etter å ha fått penger for å kokkelere i et TV-program. Etter at statsministeren optrådte som TV-kokk i programmet «Smak og surmuling» i hjemlandet, er han funnet skyldig i å ha brutt grunnloven. Nå må både Sundaravej og regjeringen hans trekke seg, ifølge grunnlovsdomstolen. Innen 30 dager skal nasjonalforsamlingen utlyse nyvalg, og imens skal regjeringen styre landet.

©NTB

Samak Sundaravej

i Bolivia

Jonen i provinsene Santa Cruz, Beni, Pando, Tarija og Chuquisaca oppfordret til generalstreik. FOTO: REUTERS/SCANPIX

«Støtten til Morales i de opposisjonsstyrte provinsene kommer ikke fram»

VIVIANA BARRANCOS RODRÍGUEZ,
FRA BYEN SANTA CRUZ

Juan Mamani Espinoza fra Morales-bastionen El Alto understreker at opposisjonen ikke bare er et fenomen i de opprørske provinsene.

– Det som skjer er at regjeringen forsøker å gi større makt til grupper som tidligere har vært ekskludert, og så møter motstand fra folk som tidligere har hatt mye makt. De – bedriftseiere, jordiere og andre rike – er i mindretall i Bolivia. Men de skaper mye problemer.

Krangelen om den nye grunnloven står sentralt i maktkampen. Evo Morales utstedte sist i august et dekrete om å holde folkeavstemning om ny grunnlov 7. desember.

Landets valgdomstol vendte imidlertid forrige uke tomme ned, og erklærte at en slik avstemning bare kan skje etter vedtak i Kongressen.

Lørdag sa Morales at han vil ta opp saken i Kongressen.

Får til mye

Espinoza minner om at det skjer mye i Bolivia som ikke kommer i medias søkelys.

– Politikken og nyhetene blir først og fremst definert i byene. Da ser man ikke alt det som skjer på bygda, blant urbefolkningen av tiltak som kommer folk flest til gode. Vi har fått alderspensjon for alle over 60 år. Barnetrygd som bidrar til at alle barn skal får

skolegang. Og alfabetiseringsprogrammet «Yo Sí Puedo» («Ja, jeg kan»), som gjør at Bolivia håper å kunne erklære seg som et land uten analfabertisme i desember.

Espinoza er irritert over at landet hans oppfattes som fattig og underutviklet.

– Vi har mye konflikter, mange vansker å håndtere, og er nok teknologisk litt bakpå. Men vi har store naturressurser og store menneskelige ressurser, et mangfold som gjør oss sterke. Vi har fått til mye, og er i en viktig forandingsprosess.

– I 500 år har vi vært underlagt andre, eller levd i samfunn der ting ble gjort på vegne av oss. Først etter 2005 har vi fått en regjering som prøver å utvikle en politikk som tjener flertallet. Personlig mener jeg vi er på rett vei.

sissel.henriksen@klassekampen.no

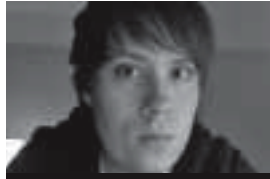

PALIN: Den Pliktoppfyllende Datter?

FOTO: REUTERS/SCANPIX

Patriotisme på høygir.

Country First!

Jan Grue

TANKEN SOM TELLER

begynt å surre litt. Hyggelig, for det aller meste, men man er litt på vakt, i tilfelle gamle onkel Norge skulle finne på å si noe litt utrivelig, særlig hvis det er folk på besøk.

Beklager, han mener det ikke, han er bare ikke helt med.

Sånn har jeg det hjemme, og det føles ikke helt forskjellig her på vestkysten. Ingen har sagt God Bless America til meg ennå, og det er jeg glad for.

Det er ikke så greit å være republikaner i Berkeley. Tror jeg. Jeg har ikke sett så mange av dem, i hvert fall er det svært få som er innstilt på å erklære partitilhørigheten sin åpent, i dagslys. Faktisk har jeg bare sett to åpne republikanere, og de satt ved et rekrutteringsbord for Berkeley College Republicans, der de ærlig talt så ganske ensomme ut. Til gjengjeld hadde de to små amerikanske flaggstående på bordet sitt, og det var det ingen av de andre noen-og-tredve foreningene på Sproul Plaza som hadde. I det hele tatt har jeg sett svært på amerikanske flagg i Folkerepublikken Berkeley. De befinner seg på tv, hovedsakelig på sendingene fra republikanernes partikongress.

Tv-flaggene skal, i likhet med rekrutteringsflaggene, forsterke slagordet «Country First!». I tillegg til de mer eller mindre riks kjente politikerne, presenterer partikongressen Vanlige Amerikanere som har latt Fedrelandet gå Foran, enten det er ved å starte en frivillig organisasjon av noe slag, eller ved å dø i kamp, i Irak. Det implisitte budskapet er naturligvis at demokrater er flest ikke lar fedrelandet gå foran, hvilket vel gjør dem litt likere... oss. I hvert fall meg.

For meg kommer fedrelandet på en svak åttendeplass, etter familie, venner, den jenta som smilte til meg på kaféen i går, tilgang på god kaffe og et par-tre ting jeg ikke kommer på i farten. Det er ikke det at jeg har noe imot fedrelandet, jeg forholder meg bare til det omtrent som man gjør til eldre slektninger som har

Med «Country First!» maner republikanerne fram et litt annet bilde av nasjonen. Her er det Far i Huset som går først, som har rett, som bestemmer. George Lakoff, den framstående lingvisten som en gang i løpet av 1990-tallet gikk over til å bli språkkonsulent for demokratene, har kjørt hardt på Staten-som-Forelder-metaphoren. For ham står valget mellom Streng Far og Forståelsesfull (ikke-kjønn) Forelder. (Jeg tror vi trenger Surrete Onkel, og kanskje noen flere arketyper, for å favne hele galleriet.)

«Her er det Far i Huset som går først, som har rett, som bestemmer»

Det er uansett en interessant måte å se politikken på. Republikanernes ferske visepresidentkandidat kvalifiserer foreløpig til Pliktoppfyllende Datter, særlig ved siden av den tredve år eldre presidentkandidaten: Politisk sett står hun veldig langt fra å true det steinalderkonservative programmet McCain har lagt seg til i løpet av det siste halvåret.

Hva så med Obama & Biden? Hipp, (forholdsvis) ung svart fyr m/ gretten, eldre hvit fyr? Jeg har sett den filmen (det har sikkert du også), og selv om jeg ikke skal prøve å blande den med politikk-og-familie-metaphorikken, er jeg åpen for forslag.

Jan Grue, stipendiat i språkvitenskap